

ARREST VAN HET GERECHT (Tweede kamer)
20 november 1996

Zaak T-135/95

Z
tegen
Commissie van de Europese Gemeenschappen

„Ambtenaren – Beroep tot nietigverklaring – Onregelmatige afwezigheid –
Artikelen 59 en 60 Statuut – Medische attesten – Arbeidsongeschiktheid”

Volledige Franse tekst II - 1413

Betreft: Beroep tot nietigverklaring van het besluit van 6 september 1994 houdende toepassing van artikel 60 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen op verzoekster, zoals bevestigd bij het besluit van de Commissie van 4 april 1995 houdende afwijzing van verzoeksters klacht.

Beslissing: Verwerping.

Resumé van het arrest

Feiten en procedure

Verzoekster, ambtenaar in de rang C 1 bij de Commissie, vertrekt in juli 1992 met vakantieverlof naar Spanje, haar land van herkomst. Bij het einde van haar verlof, in augustus 1992, hervat zij haar werk niet. Zij stuurt de Commissie ziekteattesten waarin staat dat zij aan fibromyalgie lijdt. Deze attesten, die niet van het stempel van de arts zijn voorzien, worden in december 1992 geregulariseerd. De Commissie weigert evenwel de geldigheid ervan te aanvaarden, omdat zij betrekking hebben op een aandoening waarvoor de invaliditeitscommissie verzoekster reeds arbeidsgeschikt heeft verklaard.

Op 23 december 1992 schorst de Commissie verzoeksters bezoldiging per 1 januari 1993 krachtens artikel 60 van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen (Statuut). Bij arrest van 26 januari 1995 verklaart het Gerecht dit besluit nietig, op grond dat de Commissie de door verzoekster overgelegde medische attesten niet heeft aanvaard en verzoekster als onregelmatig afwezig heeft aangemerkt zonder eerst een medische controle te organiseren, zoals artikel 59 van het Statuut eist.

Referentie: Gerecht 26 januari 1995, O/Commissie, T-527/93, JurAmbt. blz. II-29.

Tot 26 juli 1993 rechtvaardigt verzoekster haar afwezigheid van de dienst door de Commissie ziekteattesten betreffende haar fibromyalgie toe te sturen. Aangezien verzoeksters afwezigheid tot die datum niet het voorwerp van een medische controle is geweest, beschouwen de diensten van de Commissie die afwezigheid niet als onregelmatig. Van 27 juli 1993 tot 20 januari 1994 stuurt verzoekster de Commissie medische attesten betreffende andere aandoeningen, die verband houden met een zwangerschapsafbreking. Deze attesten worden, conform het advies van de medische

dienst, aanvaard als rechtvaardiging voor verzoeksters ziekteverlof tijdens die periode.

Daarop wordt verzoekster opgeroepen voor twee medische controles te Brussel. Zij stuurt telkens een verklaring van haar arts volgens welke zij niet kan reizen, en komt niet opdagen.

Na de tweede weigering van verzoekster om naar Brussel te komen, laat de medische dienst van de Commissie verzoekster op 16 maart 1994 in Spanje onderzoeken door een college van artsen bestaande uit twee psychiaters en twee psychologen. Volgens de conclusies van het door dit college op 24 maart 1994 opgestelde rapport lijdt verzoekster aan „veralgemeende angst”, die haar evenwel niet belet naar Brussel te reizen. Verzoekster neemt kennis van de conclusies van dit rapport uit een brief van de secretaris van de tuchtraad van de Commissie aan haar raadsman van 11 april 1994. Later wordt het volledige rapport ter beschikking van een arts van verzoeksters keuze gesteld, zoals blijkt uit een brief van de voorzitter van de tuchtraad aan verzoeksters raadsman van 18 april 1994.

Na het onderzoek van 16 maart 1994 en de kennismeming van de conclusies van het rapport stuurt verzoekster de diensten van de Commissie een aantal medische attesten. In het eerste attest, van 30 mei 1994, wordt verklaard, dat verzoekster een medisch-psychiatrische behandeling krijgt en dat haar toestand voortzetting van de medische behandeling vergt. In het tweede attest, van 20 juni 1994, wordt verklaard, dat haar zwangerschap van 8-9 weken normaal verloopt. In het derde attest, van 14 juli 1994, wordt verklaard, dat haar behandeling voorlopig moet worden stopgezet omdat zij zwanger is, maar dat psychotherapie in ieder geval de aangewezen behandeling blijft om haar toestand te stabiliseren en haar symptomen te doen verdwijnen. In het vierde attest, van 21 juli 1994, wordt melding gemaakt van de behandeling die zij tijdens de derde maand van haar zwangerschap krijgt, en van het feit dat zij niet kan reizen. Ten slotte wordt in een vijfde attest, van 1 september 1994, melding gemaakt van een follow-up en van een psychiatrische

behandeling ter verlichting van de door haar zwangerschap verergerde symptomen van depressie die aan de oorsprong liggen van angstaanvallen welke ten dele te wijten zijn aan de geneesmiddelen die zij tevoren nam.

Bij brief van het directoraat-generaal Personeelszaken van de Commissie van 6 september 1994 wordt aan verzoekster medegedeeld, dat haar eerdere attesten door de medische dienst niet zijn aanvaard, en dat haar afwezigheid van zowel haar standplaats als van haar werk derhalve als onregelmatig in de zin van artikel 60 van het Statuut moet worden beschouwd.

Op 23 november 1994 dient verzoekster krachtens artikel 90, lid 2, van het Statuut een klacht in tegen bovengenoemd besluit van de Commissie om haar afwezigheid als ongerechtvaardigd te beschouwen, niettegenstaande het feit dat zij haar op 25 juli het medisch attest van 21 juli 1994 had gestuurd.

Intussen wordt verzoekster op 25 oktober 1994 in haar woonplaats in Spanje aan een nieuwe medische controle onderworpen. Volgens de conclusies van de arts die verzoekster heeft onderzocht, zijn er geen klinische gronden om haar arbeidsongeschikt te verklaren. „Gelet op haar familiale omstandigheden en haar vergevorderde zwangerschap” wordt evenwel voorgesteld, verzoekster „om zuiver humanitaire, maar niet-medische redenen” arbeidsongeschikt te verklaren vanaf 25 oktober 1994 tot aan het einde van haar moederschapsverlof.

Bij een op 4 april 1995 officieel ter kennis gebracht besluit wordt verzoeksters klacht afgewezen, op grond dat het medisch onderzoek dat zij op 16 maart 1994 heeft ondergaan, geen enkel gegeven aan het licht heeft gebracht op grond waarvan de medische dienst van de Commissie zou kunnen concluderen, dat zij om gezondheidsredenen haar werkzaamheden niet kan hervatten of niet kan reizen.

Volgens dit besluit wordt in geen enkel van de door verzoekster sedert 20 januari 1994 overgelegde attesten verklaard, dat zij om redenen van ziekte niet kan werken, en worden, voor zover dit in die attesten toch ter sprake komt, de datums van een dergelijke ongeschiktheid niet genoemd. In die omstandigheden moet verzoekster, bij gebreke van een geldige reden voor haar afwezigheid van haar werk, worden geacht ongerechtvaardigd afwezig te zijn geweest van 16 maart 1994 tot 6 september 1994, ja zelfs tot 25 oktober 1994, de datum waarop de Commissie verzoekster in Spanje aan een nieuwe medische controle heeft onderworpen.

Ten slotte zou verzoekster volgens ditzelfde afwijzingsbesluit op 20 mei 1994 in het kader van een administratief onderzoek naar Brussel zijn gekomen en daarna terug naar Spanje zijn vertrokken zonder voor de dagen na haar bezoek vakantieverlof of toestemming om een ziekteverlof buiten haar standplaats door te brengen, te hebben gevraagd.

Beoordeling door het Gerecht

Uit het bestreden besluit van 6 september 1994 houdende toepassing van artikel 60 van het Statuut, dat is bevestigd door het besluit van 4 april 1995 waarbij verzoeksters klacht is afgewezen, blijkt dat het is vastgesteld op grond dat verzoekster van 16 maart tot 6 september 1994, en in feite tot 25 oktober 1994, ongerechtvaardigd afwezig was van zowel haar standplaats als haar werk (r.o. 28).

Verzoekster verwijt de Commissie, dat deze het bestreden besluit niet heeft gemotiveerd en de artikelen 59 en 60 van het Statuut heeft geschonden (r.o. 29).

Met betrekking tot de grief inzake het ontbreken van motivering van haar besluit van 6 september 1994 verklaart de Commissie, dat verzoekster onregelmatig afwezig was in de zin van artikel 60 van het Statuut, omdat de ongeschiktheidsattesten die zij had toegestuurd, door de medische dienst niet waren aanvaard. Ofschoon de Commissie in dit besluit niet omstandig heeft uiteengezet, waarom de medische dienst die attesten niet heeft aanvaard, heeft zij toch aangegeven, om welke reden verzoekster als onregelmatig afwezig is aangemerkt. Bijgevolg kan niet op goede gronden worden gesteld, dat het besluit van 6 september 1994 niet is gemotiveerd, maar hooguit dat het ontoereikend is gemotiveerd (r.o. 30).

Daarbij komt, dat ook al stelde het besluit van 6 september 1994 verzoekster niet in staat te vernemen om welke redenen de medische dienst haar medische attesten eigenlijk had verworpen, de Commissie in haar besluit van 4 april 1995 houdende afwijzing van de klacht heeft uiteengezet, dat de na het onderzoek van 16 maart 1994 gestelde diagnose geen enkel gegeven aan het licht had gebracht waaruit kon worden geconcludeerd dat verzoekster niet in staat was haar werkzaamheden te hervatten of te reizen, en dat de Commissie ook heeft verklaard, dat in de omstrede attesten niet werd gezegd, dat verzoekster arbeidsongeschikt was, en dat de datums van de gestelde ongeschiktheid daarin niet werden aangegeven. Bijgevolg moet de Commissie worden geacht, verzoekster in het kader van de precontentieuze procedure een motivering te hebben gegeven die volstond om deze laatste in staat te stellen te beoordelen, of de afwijzing van haar klacht gegrond was en of het zin had een beroep bij de gemeenschapsrechter in te stellen (r.o. 31).

Met betrekking tot de grief inzake schending van de artikelen 59 en 60 van het Statuut zij eraan herinnerd, dat volgens artikel 59 van het Statuut de ambtenaar die ten gevolge van ziekte of ongeval verhinderd is zijn werkzaamheden te verrichten, zijn instelling zo spoedig mogelijk moet mededelen dat hij niet in staat is zijn werkzaamheden te verrichten en daarbij de plaats moet doorgeven waar hij zich bevindt, en van de vierde dag van zijn afwezigheid af een medisch attest dient over te leggen waarin zijn afwezigheid wordt gerechtvaardigd. Om de geldigheid van een dergelijk medisch attest te kunnen ontkennen en te kunnen concluderen dat de betrokken ambtenaar onregelmatig afwezig is, moet de administratie hem hebben

onderworpen aan een medische controle waarvan de conclusies slechts administratieve gevolgen sorteren vanaf de datum van die controle (r.o. 32).

Referentie: Hof 19 juni 1992, V/Parlement, 18/91, Jurispr. blz. I-3997, r.o. 34; O/Commissie, reeds aangehaald, r.o. 36

Volgens de conclusies van het op 24 maart 1994 na het onderzoek van 16 maart 1994 opgesteld medisch rapport was verzoekster in staat naar Brussel te reizen. Bij brief van 11 april 1994 heeft de secretaris-generaal van de tuchtraad van de Commissie verzoekster in kennis gesteld van die conclusies. Derhalve was verzoekster vanaf de datum waarop zij van die conclusies kennis heeft genomen, krachtens bovengenoemde bepalingen van artikel 59 en krachtens artikel 60 van het Statuut, volgens hetwelk de ambtenaar, behoudens bij ziekte of ongeval, niet afwezig mag zijn zonder hiertoe tevoren te zijn gemachtigd, verplicht naar haar standplaats te Brussel te komen om haar werkzaamheden te hervatten. Ingeval zij daartoe niet in staat was, had zij medische attesten moeten laten opstellen waarin uitdrukkelijk werd vastgesteld dat zij niet in staat was te werken of te reizen, en deze aan de Commissie moeten toesturen (r.o. 33).

Na kennis te hebben genomen van de conclusies van bovengenoemd medisch rapport, heeft verzoekster nagelaten, de Commissie overeenkomstig artikel 59, lid 1, tweede alinea, van het Statuut van de vierde dag van haar afwezigheid af dergelijke attesten over te leggen. De op de gemeenschapsinstellingen rustende verplichting om een medische controle te laten verrichten, heeft evenwel noodzakelijk als tegenhanger, de verplichting voor de betrokken ambtenaren om de instellingen attesten over te leggen die met voldoende duidelijkheid en op overtuigende wijze doen blijken van de ongeschiktheid waarop zij zich in voorkomend geval willen beroepen. Anders zouden de bepalingen van de artikelen 59 en 60 van het Statuut geen enkel effect sorteren (r.o. 34).

Referentie: Gerecht 15 april 1991, Harrison/Commissie, T-13/91 R, Jurispr. blz. II-179

Met betrekking tot het motief inzake verzoeksters afwezigheid van haar standplaats, kon uit de attesten die verzoekster had overgelegd na het onderzoek dat zij op 16 maart 1994 had ondergaan en waarbij was geconcludeerd dat zij in staat was te reizen, niet worden afgeleid dat zij niet in staat was te reizen, behalve uit het attest van 21 juli 1994, dat in samenhang met de eerdere attesten en met het latere attest van 1 september 1994 vaststelde dat zij tijdelijk niet in staat was naar Brussel te komen. Zij had evenwel in ieder geval hetzij tot aan de datum van het toesturen van het attest van 21 juli 1994, hetzij nadien en tot de datum van het toesturen van het attest van 1 september 1994 naar Brussel moeten komen. De Commissie heeft derhalve in haar besluit van 6 september 1994 terecht geweigerd, voorbij te gaan aan de conclusies van het na verzoeksters onderzoek van 16 maart 1994 opgesteld medisch rapport, waarin werd geconcludeerd dat zij in staat was te reizen en derhalve aanwezig te zijn in haar standplaats te Brussel (r.o. 37).

Met betrekking tot het in het besluit van 6 september 1994 gegeven motief, dat verzoekster bij gebreke van enig medisch attest waarin werd verklaard dat zij niet in staat was haar werkzaamheden te verrichten, onregelmatig afwezig was van haar werk, kan verzoekster de Commissie niet verwijten, dat zij heeft geweigerd voorbij te gaan aan de conclusies die haar medische dienst uit het na de medische controle van 16 maart 1994 opgestelde rapport meende te kunnen trekken en volgens welke verzoekster ook in staat was haar werkzaamheden te verrichten. Bovendien vinden de conclusies van de medische dienst van de Commissie steun in de conclusies van een nieuwe medische controle, waaraan verzoekster op 25 oktober 1994 is onderworpen en die betrekking had op dezelfde aandoening als die welke in het attest van 21 juli 1994 werd genoemd. Volgens de conclusies van deze controle was er geen enkele klinische grond om verzoekster arbeidsongeschikt te verklaren. Het was slechts wegens „familiale omstandigheden en om zuiver humanitaire, maar niet-medische redenen” dat de Commissie verzoekster arbeidsongeschikt heeft verklaard vanaf de datum van deze controle op 25 oktober 1994 tot aan het einde van haar moederschapsverlof (r.o. 38).

Referentie: Hof 9 juli 1975, Vellozzi/Commissie, 42/74 en 62/74, Jurispr. blz. 871, r.o. 25 en 26

Ten slotte was verzoekster in ieder geval, doordat zij hetzij vóór hetzij na het versturen van het attest van 21 juli 1994 heeft nagelaten naar Brussel te komen ofschoon zij daartoe in staat was, tijdens de betrokken perioden ongerechtvaardigd afwezig van haar standplaats en derhalve van haar werk (r.o. 39).

In deze omstandigheden heeft de Commissie bij haar besluit van 6 september 1994 artikel 60 van het Statuut terecht op verzoekster toegepast op grond dat deze onregelmatig afwezig was van zowel haar standplaats als haar werk (r.o. 40).

Dictum:

Het beroep wordt verworpen.